

λέει πώς τά 'καμε τὰ παιδιὰ μὲ τὸν ἀγαρισμένο (τά 'χασε = παρεφρόνησε).

γκαρίλα ἡ, Πελοπν. (Βάλτ. Γαργαλ. Κοντογόν. Μαργέλ. Μηλιώτ. Ποταμ. Πυλ. κ.ά.) Στερελλ. ('Αχυρ.) *γαρίλα* Πελοπν. (Παιδεμέν.)

Ἐκ τοῦ ρ. *γκαρίλω* καὶ τῆς σχετικαστικῆς παραγωγ. *κατάλ.* -ίλα.

Ὁ ὀγκηθμός τοῦ ὄνου ἔνθ' ἄν. β) Μεταφ., γοερὰ κραυγὴ ὡς τοῦ ὄνου ἔνθ' ἄν.: "Εβγαλα νιὰ γκαρίλα, ἄμα βάρισα 'Αχυρ. 'Αμπόλ'σι κάτ' γκαρίλις! αὐτόθ. Μοῦ πῆρε τὸ μυαλὸ μὴ τσι *γαρίλες* του Παιδεμέν. Πβ. *γκαρίλω* 2.

γκαρίλας ὁ, Ἡπ. (Ραδοβύζ.) Πελοπν. (Βάλτ. Γαργαλ. Κοντογόν. Μαργέλ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) *γκαρίλος* Πελοπν. (Σουδεν.) Θηλ. *γκαρίλου* Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γκαρίλα* ἐκληφθέντος ὡς θηλ. ἐπιθέτου κατὰ τὸ σχῆμα *ψωρίλα* - *ψωρίλας* - *ψωρίλος* κττ. 1) Ὁ φωνασκῶν Πελοπν. (Γαργαλ. Μαργέλ. Παιδεμέν. κ.ά.) 2) Ὁ κλαίων γοερῶς καὶ συνεχῶς ἔνθ' ἄν.: *Τί γκαρίλας εἶρι αὐτός!* Αἰτωλ. *Εἶρι* πιδὶ *γκαρίλας* αὐτόθ.

γκαρισιά ἡ, ἐνιαχ. *γαριξιά* Ζάκ. (Μαχαιρᾶδ. κ.ά.) Κέρκ. Κεφαλλ. — Α. Λασκαράτ. "Ηθη σ. 67 *γαριξιά* Ζάκ. (Μαχαιρᾶδ.) *γκαριξιά* Πελοπν. ("Ηλ.) *γκαρ'ξιά* Εὐβ. (Ψαχν.) Στερελλ. (Περίστ.) *γαρ'ξιά* Μακεδ. (Χαλκιδ.) *ἀγκαρ'ξιά* Μακεδ. (Γαλατ. Γήλοφ. Γρεβεν. Δασοχώρ. Κατάκαλ. Τριφύλλ. κ.ά.) *ἀγαρ'ξιά* Μακεδ. (Χαλκιδ.) *ἀγαριξιά* Πελοπν. (Λάγ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. *γκαρίλω* διὰ τῶν παραλλ. τύπων τοῦ ὄρ. *ἐγκαρίσα* - *ἐγκαρίξα*.

1) Ὁγκηθμός ὄνου ἔνθ' ἄν.: *Μ'φάν'κι πὼς ἄκ'σα γκαρ'ξιάς* Εὐβ. (Ψαχν.) "Ακουσα μία *ἀγαριξιά* 'ς τὸ περιβόλι Πελοπν. (Μάν.) *Στιρνὰ βάν' μιὰ γκαρ'ξιά* δυνατὴ ἀπ' σείσ' - καν οἱ κοιλόνις οὐλὶς τ'ς *ἰκκλησιᾶς* Στερελλ. (Περίστ.) Οὐ *τιλιᾶλ'ς* εἶχιν *μιὰ φουνή χοντροτόι'* κι 'ποὺ 'ν *ἀγκαρ'ξιά* 'π' τοῦ *γουνμάρ* Μακεδ. (Γαλατ.) *Φουνή* ἔχ' οὐ γείτουνας ἢ *ἀγκαρ'ξιά* αὐτόθ. *Μιὰ γαριξιά* τέτοια ποὺ ποτὲ γάιδαρος δὲν *ἐβγαλε* Α. Λασκαράτ. ἔνθ' ἄν. || Παροιμ. *Κάθε* πουλλὶ *ἔχει* τὴ *λαλιά* του καὶ *κάθε* γάιδαρος τὴ *γαριξιά* του Ζάκ. Συνών. *γκανητό*, *γκανιά*, *γκάνισμα* 1, *γκανισματιά*, *γκανισμός*, *γκανίστρα*, *γκαρισιῶνας*, *γκαρισματιά*, *γκαρισμός*, *γκαριστός*, *γκαρομάχημα* 1. β) Πᾶσα ἀναρθρὸς κραυγὴ Μακεδ. (Χαλκιδ.) 2) Ἰσχυρὰ κραυγὴ, φωνασκία, ἐπὶ ἀνθρώπων Μακεδ. (Χαλκιδ.): "Εβγαλι *μιὰ γαρ'ξιά!* Συνών. βλ. εἰς λ. *γκαρισμάρα*.

γκαρισιῶνας ὁ, ἐνιαχ. *ἀγαριξιῶνας* Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γκαρισιά*, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ *ἀγαριξιά* καὶ τῆς παραγωγ. *κατάλ.* -ῶνας.

Γκαρισιά 1, τὸ ὅπ. βλ.: "Εβγαίνε ὁ *ἀγαριξιῶνας* τοῦ *γαϊδάρου* 'ς τὰ *περιβόλια* ὅλη τὴ *νύχτα* Κίτ.

γκάρισμα τό, ὀγκάρισμαν Πόντ. *γουνγκάρισμαν* Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) *γκάρισμα* κοιν. καὶ Καππ. ('Αραβάν. Γούρτον.) Τσακων. (Βάτικ. Χαβουτσ.) *γάρισμα* Ζάκ. Νάξ. ('Απύρανθ.) Τῆν. κ.ά. *γκάρ'σμα* Εὐβ. ('Αγία "Αν. Στρόπον.) Ἡπ. (Ζαγόρ. Κοκκιν. Κουκούλ.) Θεσσ. (Μοσχᾶτ.) Μακεδ. (Δρυμ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Φθιώτ.) *γάρ'σμα* Εὐβ. Λέσβ. Τέ- νεδ. Τῆν. *γκάριγμα* Πελοπν. ("Ηλ.) *ἀγκάρισμα* Ἡπ. Σκυρ. —

Ν. Πολίτ. Παροιμ. 2 4, 359 *ἀγάρισμα* Κρήτ. *ἀγκάρ'σμα* Ἡπ. (Κόνιτς.) Μακεδ. (Βλάστ. Βόιον, Γρεβεν. Δεσκάτ. Κοζ. Σι- σάν.) Στερελλ. (Μαλεσ.)

Τὸ μεσν. *γκάρισμα*, διὰ τὸ ὅπ. βλ. Διηγ. παιδιόφρ. στ. 716 (ἔκδ. Wagner, σ. 166). Ὁ τύπ. *ὀγκάρισμα* παρὰ Πόππλετ. Ὁ τύπ. *γουνγκάρισμαν* ἐκ τοῦ τύπ. *γουνγκάριζω*, διὰ τὸ ὅπ. βλ. *γκαρίλω*.

1) Ὁγκηθμός ὄνου κοιν. καὶ Καππ. ('Αραβάν. Γούρτον.) Πόντ. (Χαλδ. κ.ά.): *Μὲ τῇ γαιδάρ'τὸ γουνγκάρισμαν ἐγνέφσεν* τὸ *μωρόν* (ἐγνέφσεν = ἐξύπνησε) Χαλδ. *Μιὰν ὄροξη δοῦ* *γαρισμάτου* ὀπό 'χει ἢ *καμένη* *ἀδάρα!* Νάξ. ('Απύρανθ.) *Τοῦ* *δυνατοῦ* *γκάρισμα* *σὲ παίρνει* τὰ *ἀφτιά*, ἄμα *εἰσι* *κουντά* του Μακεδ. (Νάουσ.) *Δὲ μ' ἄφ'κι* τοῦ *γουνμάρ* *μὴ* τοῦ *γκάρ'σμα* *'τ νὰ κλείσιν* *μάτ' ἀπόψι* Ἡπ. (Κουκούλ.) || Παροιμ.

"Οποῖος *θέλει* τὸ *γάδαρο*, *θά 'χη* καὶ τὰ *γκαρίσματά* του (ὅτι ὀφείλει τις νὰ ὑπομένῃ ἀγογγύστως τοὺς τρόπους καὶ τὰς πράξεις ἀγενῶν, τοὺς ὁποῖους ἔκαμε φίλους) Ι. Βενιζέλ. Παροιμ. 2, 212. "Οποῖος *δεχτῇ* τὸ *γάδαρο*, *νὰ δεχτῇ* καὶ τὰ *ἀγκαρίσματά* του (συνών. μὲ τὴν προηγούμεν.) Ν. Πολίτ., Πα- ροιμ. 4, 359. Συνών. *γκανητό*, *γκανιά*, *γκάνι- σμα* 1, *γκανισματιά*, *γκανισμός*, *γκανί- στρα*, *γκαρισιά* 1, *γκαρισιῶνας*, *γκαρι- σματιά*, *γκαρισμός*, *γκαριστός*, *γκαρο- μάχημα* 1. 2) Φωνασκία θορυβώδης καὶ ὀχληρὰ ὡς ἡ τοῦ ὄνου κοιν.: *Δὲν* *παύετε* τὰ *γκαρίσματα*; *Θέλομε* *νὰ κοιμηθοῦμε* κοιν. Συνών. *γκανισματιά* 2, *γκα- ρισματιά* 2. β) Προσβλητικὴ συμπεριφορὰ πρὸς γυ- ναῖκα δι' ἀσέμων ὁσμάτων κλπ. Τένεδ.

γκαρισμάρα ἡ, σύνθηθ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γκάρισμα* καὶ τῆς παραγωγ. *κατάλ.* -άρα.

Μεγάλῃ, ἰσχυρὰ φωνὴ σύνθηθ.: *Δὲν* *μπορῶ* *νὰ ὑποφέρω* *ἄλλο* *τίς γκαρισμάρες* σου, *γκρεμοτσακίσου* ἀπὸ τὸ *σπίτι* μου καὶ *πήγαινε* *κατ' ἀνέμου* σύνθηθ. Συνών. *ἀγριοφω- νάρα*, *γαῖδουροφωνάρα*, *γαῖδουροφωνή*, *γκανισματιά* 2, *γκαρισιά* 2, *γκάρισμα* 2, *ξεφωνητό*, *σκοούξιμο*, *σκουσμάρα*, *φωνά- ρα*.

γκαρισματιά ἡ, ἐνιαχ. *γαρισματιά* Πελοπν. (Πάν.) κ.ά. *γαρισμαθιά* Νάξ. ('Απύρανθ.)

Ἐκ τοῦ Βυζαντ. οὐσ. *ἐγκαρισματέα*, διὰ τὸ ὅποιον βλ. Διηγ. παιδιόφρ. στ. 718 (ἔκδ. Wagner σ. 166) «καὶ εἰς τὸ ἀναρροφίσμαν τῆς ἐγκαρισματέας, ὁ ὄνος ἐκατέπιεν γρα- φὴν τοῦ βασιλέως».

Γκάρισμα 1, ἔνθ' ἄν.: *Μουρέ*, *εἶδα* *γαρισμαθιές* *εἶναι* *ποὺ* *τσί* *βγάνει* ὁ *ἀδάρος!* *Πεινᾷ* *τάχατες* ἢ *καμμιὰ* *ἀδάρα* *'νοιωσε;* Νάξ. ('Απύρανθ.) Συνών. εἰς λ. *γκάρισμα* 1. 2) *Γκάρισμα* 2, τὸ ὅπ. βλ., ἔνθ' ἄν.: *Ἀκοῦς* καὶ *σὺ* *ἓνας* *τραουδιστής!* *Βγάνει* *κάτι* *γαρισμαθιές*, *ποὺ* *σὲ* *κόβγει* *αἷμα* (ἐκ τοῦ φόβου τῆς ἀγρίας φωνῆς του) Νάξ. ('Απύρανθ.) "Ὁλη *νύχτα* *δὲ μ'* *ἀφήκανε* *νὰ* *κιουμηθῶ* *οἱ* *γαρισματιές* *του* Πελοπν. (Πάν.) Συνών. εἰς λ. *γκαρισμάρα*.

γκαρισμός ὁ, ἐνιαχ. *γαρισμός* Νάξ. ('Απύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *γκαρίλω*.

Γκάρισμα 1, τὸ ὅπ. βλ.: 'Σ τὸ *γαρισμό* *ποὺ* *θα* *γαρίση* ὁ *ἀδάρος*, *τρέχει* *νὰ* *δῇ* *εἶδα* *'χει* καὶ *γαρίζει* (ἐκ διηγ.) Νάξ. ('Απύρανθ.) || Παροιμ.

"Οποῖος *τσιγκλάει* τὸ *γάδαρο* *ἀκούει* *τοὺς* *γκαρισμούς* *του*

(τσιγκλάει = κεντά· ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐρεθίζῃ τις τοὺς αἰσχροὺς, διὰ νὰ μὴν ἀκούῃ τὰς αἰσχρολογίας των) I. Βενιζέλ., Παροιμ.², 219, Ν. Πολίτ., Παροιμ. 3,348.

γκαριστής ὁ, Α. Λασκαράτ., Ποιήμ., 143—Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. ἀγκαριστής Λεξ. Γαζ. Θηλ. γκαρίστρα Α. Πάλλης Ν. Ἑστ. 16 (1934), 827.

Ἐκ τοῦ ρ. γκαρίζω. Ὁ τύπ. ἀγκαριστής παρὰ τὸ ἀγκαρίζω.

1) Ἐπὶ ὄνου, ὁ φωνασκῶν Λεξ. Γαζ. β) Μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπου, ὁ φωνασκῶν ἢ ὁ ὁμιλῶν ὀχληρῶς καὶ θορυβωδῶς ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Κι ὀπίσθ' ἔτι τρέχουνε κοπάδια γκαριστᾶδες, ὅλοι ζουρλοὶ ἀπὸ αἰσθημα, ὅλοι ζεστοὶ ἐραστᾶδες Α. Λασκαράτ. ἐνθ' ἄν.) 2) Ἐπιθετ., ἐπὶ φωνῆς ὁμοίας πρὸς τὴν τοῦ ὄνου, ὀχληρὰ Α. Πάλλη, ἐνθ' ἄν.: Μὲ γκαρίστρα σὰν Πλάκας ἀηδόνι χαντζηκίζει λαλιά. Πβ. γκαρίσμα 2.

γκαρλάπα ἡ, Θεσσ. (Κρυόβρ.) Μακεδ. (Βρία Γήλοφ. Δεσκάτ. Μοσχοπόταμ. Πόρ.) γκαρλάμπα Μακεδ. (Δεσκάτ.) Ἀγνώστου ἐτύμου.

1) Διχαλωτὸν ξύλον εἰς τὸ ὅποιον τοποθετοῦν τὸν λαϊμόν τοῦ αἰγοπροβάτου, ὥστε νὰ μείνῃ ἀκίνητον κατὰ τὴν κουράν Μακεδ. (Βρία Δεσκάτ.): Φέρ' μου, μουρὴ μπάμπου, τοῦ ροῦντου πρόβ' του νὰ τοῦ βάλω 'ς τὴ γκαρλάπα νὰ τοῦ κ'ρέψω Δεσκάτ. 2) Ξύλινον ἐξάρτημα, εἰς σχῆμα Γ χρησιμοποιοῦμενον πρὸς ἀνάρτησιν μεταλλικοῦ σκεύους περιέχοντος γάλα καὶ τοποθετουμένου ἄνωθεν πυρᾶς κατὰ τὴν τυροκομίαν Μακεδ. (Πόρ.): Ὅτ' ἡ γκαρλάπα ἐβαζι ἡ τζουμπάνους τοῦ μπακράτ' κι ἐβαζι τοῦ γάλα. β) Εἶδος ξυλίνης πυροστιᾶς εἰς σχῆμα Γ ἐπὶ τῆς ὁποίας, οἱ ποιμένες βράζουν τὸ γάλα Θεσσ. (Κρυόβρ.): Κάτσι ἰσὺ στὰ πρόβατα νὰ πααῖνον ἰγὼ νὰ κόψω μιὰ γκαρλάπα, γιατί ἡ ἄλλ' ἀχρήστιφι, δὲν κἀν'. 3) Ξύλινον ἐξάρτημα τοῦ ἀργαλειοῦ διὰ νὰ κρατᾷ τὸ νῆμα ἴσον καὶ τεταμένον. Μακεδ. (Μοσχοπόταμ.): Ὅτ' τοῦ διασίδ' ἐβανᾶμι κι τὴ γκαρλάπα.

γκαριστός ὁ, ἐνιαχ. ἀγκαριστὲ Τσακων. γκαρ'τός Ἡπ. (Ραδοβύζ.) Οὐδ. γκαρ'χτό τὸ Εὐβ. (Στρόπον.) Ἐκ τοῦ ρ. γκαρίζω.

1) Γκαρίσμα 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Ὅτ' ἁλώνια σιέτ' οὐ τόπους ἀπὸ τὰ γκαρ'χτά Εὐβ. (Στρόπον.) 2) Τὸ κλάμα Ἡπ. (Ραδοβύζ.)

γκαρλίτσα ἡ, Μακεδ. (Βέρ.) γκαρλίτσα Μακεδ. (Βλάστ. Καστορ.) γκουρλίτσα Ἡπ. (Νεβρόπ.) Μακεδ. γουρλίτσα Α. Ρουμελ. (Στενήμαχ.) Θεσσ. (Καλαμπάκ.) γκουρλίτσα Μακεδ. (Βελβ. Βλάστ.) Στερελλ. (Φθιώτ.) γκιρλίτσα Θράκ. (Σουφλ.) — Γ. Ψάλτη, Ἀρρώστιες, 77 συγκουρλίτσα Μακεδ. (Βόιον) ζγουρλίτσα Μακεδ. (Λιμπίν.) γκζουρλίτσα Μακεδ. (Βλάστ.)

Ἐκ τοῦ Βουλγ. gárlíc'a = κυνάγχη. Βλ. G. Meyer, Neugr. Stud. 2, 22.

Ἐπὶ ἀνθρώπων ἢ ζώων (χοίρων καὶ κυνῶν), πάθησις τοῦ λαίμου Α. Ρουμελ. (Στενήμαχ.) Μακεδ. (Βελβ. Βλάστ. Καστορ. Κοντσ. Λιμπίν.): Γκαρλίτσα νὰ σὶ μάση! (ἀρὰ) Βλάστ. Γκαρλίτσα! (=σκασμὸς!) αὐτόθ. β) Πάθησις τοῦ χοίρου, κατὰ τὴν ὁποίαν παρουσιάζεται σπυρὶ ὑπὸ τὴν γλῶσσαν ἢ τὸν οὐρανίσκον Θεσσ. (Καλαμπάκ. Φωτειν.) Θράκ. (Σουφλ.)

Μακεδ. (Βόιον) Στερελλ. (Φθιώτ.): Κακιά γκουρλίτσα ντέ! Φθιώτ. γ) Αἱμορραγικὴ σηψαιμία τῶν βουβάλων, βοῶν καὶ τῶν χοίρων Γ. Ψάλτη, ἐνθ' ἄν.

γκαρνταρόμπα ἡ, σύννηθ. γαρδαρόμπα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γαρδαρόμπα Λέσβ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γαρδερόμπα Ἰθάκ. γαρδαρόμπα Ἀδραμύτ. Ἴος — Λεξ. Πρω. γαρδαρόμπα Θήρ. Κεφαλλ. Κρήτ. Νάξ. γαρδαρόμπα Νάξ. γαρδερόμπα Ἰθάκ. γαρδαρόμπα Βιθυν. (Κίος) Κύθηρ. Ἴων. (Βουρλ.) καραόμπα Μεγίστ. βαρδορόμπα Κρήτ.

Ἐκ τοῦ Γαλλ. g a r d e r o b e = ἱματιοφυλάκιον.

1) ἱματιοφυλάκιον οἰκίας σύννηθ.: Βάλε 'ς τὴ γκαρνταρόμπα τὰ ρούχα καὶ μὴν τὰ πετᾷς ἐδῶ καὶ 'κεῖ. Κλεῖς' τὴ γκαρνταρόμπα, δὲν μπορῶ νὰ τὴν βλέπω ἀνοιχτὴ σύννηθ. Ἔχει δὴ γαρδερόδες μ' ἄβιτα (=ἐνδύματα) Ἰθάκ. Ἔχει 'ς τὴ γαρδερόμπα του ρεδιγότες καὶ φράκα ἕνα σωρὸ αὐτόθ. || Παροιμ. φρ. Ὅλα ὅλα, μιὰ βάρδα γαρδαρόμπα! (ἐπὶ ἀποκρούσεως ξένης ἀναμειξέως) Θήρ. Συνών. μεσάντρα, ντοβλάπα. β) Τὸ περιεχόμενον τοῦ ἱματιοφυλακίου σύννηθ.: Ἔχει πλούσια γκαρνταρόμπα (πολλὰ ἐνδύματα). Φέτος θ' ἀναρεώσω τὴ γκαρνταρόμπα μου σύννηθ. Συνών. ἀρμάρι 1. 2) ἱματιοφυλάκιον προθαλάμου θεάτρου ἢ αἰθούσης χοροῦ, ὅπου παραδίδονται πρὸς φύλαξιν οἱ ἐπενδύται καὶ οἱ πῖλοι τοῦ κοινοῦ σύννηθ.: Ἀφησα τὸ παλτό μου 'ς τὴ γκαρνταρόμπα καὶ μοῦ ὄωσαν μιὰ μάγκα σύννηθ. β) Τὰ φύλακτρα τῆς γκαρνταρόμπας 2: Πλήρωσες γκαρνταρόμπα 'ς τὸ χορὸ; σύννηθ. 3) Μικρὸν ξύλινον ἐπιπλὸν ὑπὸ μορφὴν ἐρμαρίου τοποθετούμενον παρὰ τὴν κλίνην Κεφαλλ. Συνών. κομοδίνο. 4) Θυλάκιον Μεγίστ.: Μετὰ ἀπὸ τὴν καραόμπαν δὴς θὰ βγάλῃ κάμποσα στραῶλ-λια νὰ δώτση 'ς τὰ παιδιὰ.

γκάρντεν-πάρτυ τό, λόγ. ἐνιαχ.

Ἐκ τῶν Ἀγγλ. οὐς. g a r d e n = κῆπος καὶ p a r t y = συγκέντρωσις κοσμική.

Ἑορτὴ κοσμικὴ ἢ δεξίωσις εἰς κῆπον λόγ. ἐνιαχ.: Ὁ σύλλογος τῶν ἀποφοίτων τοῦ σχολείου μας ὁργανώνει ἀπόψε ἕνα γκάρντεν-πάρτυ.

γκαρντίνα ἡ, ἐνιαχ. γαρδίνα Πελοπν. (Λεῦκτρ.) γκραντίνα Προπ. (Πάνορμ.) γραδίνα Λεξ. Βυζ. ἀγραδίνα Προπ. (Ἀρτάκ.)

Ἐκ τοῦ Παλαιοσλαβ. g r á d i n a = ὁ κῆπος.

1) Περιτοιχισμένος ἀγρὸς Πελοπν. (Λεῦκτρ.) 2) Εἶδος σταφυλῆς ἐχούσης χονδρὰς ρῶγας Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) — Λεξ. Βυζ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γαρδίνες Πελοπν. (Μάν.)

γκαροβαβισμένος μετοχ. ἀμάρτ. Θηλ. ἀγκαρουβαβ'σμέν' Στερελλ. (Ἀράχ.)

Ἐκ τῶν ρ. γκαρίζω, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ ἀγκαρίζω, καὶ βαβίζω.

Ἐπὶ ἀρᾶς, περὶ γυνῆς τὴν ὁποίαν καταρώμεθα νὰ γκαρίσῃ καὶ βαβίσῃ, νὰ γογγύσῃ δηλ. διὰ τινὰ συμφορὰν ἢ κατὰ τὰς ἐπιθανατίους στιγμὰς. Συνών. γκαρόψυχο.

γκαρομανητό τό, ἐνιαχ. γαρομαν'τό Λευκ. (Φτερν.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ρ. γκαρομανῶ.

Δυνατὸν κλάμα ἐξ ἀφορήτων πόνων: Τ'ς πονᾷ ἡ ἁλιά τ'ς κακὰ καὶ πάει τὸ γαρομαν'τό νίλα. Συνών. γκαρομάχημα 2.

